

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců JUDr. Brigity Chrástilové, JUDr. Milady Tomkové, JUDr. Ludmily Valentové a Mgr. et Bc. et Ing. Radovana Havelce v právní věci **žalobkyně: F. T.**, zastoupena JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou, se sídlem Žitná 45, Praha 1, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 16. 1. 2006, č. j. 56 Az 137/2005 - 32,

takto:

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadá včasnou kasační stížností shora označený rozsudek krajského soudu, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 9. 2005, č. j. OAM - 875/VL - 10 - ZA05 - 2005, jímž jí nebyl udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění účinném ke dni rozhodování žalovaného (dále jen „zákon o azylu“) a nebyly na ni vztaženy ani překážky vycestování podle ustanovení § 91 téhož zákona.

Stěžovatelka namítá, že žalovaný a následně i krajský soud pochybili při posouzení otázky, zda se stěžovatelka opodstatněně obávala pronásledování pro svou příslušnost k určité sociální skupině ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. S odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 63/2004 - 60 dovozuje, že žalovaný rozsah pojmu sociální skupina nepřiměřeně zúžil. Dle jejího názoru ženy, které musely podstoupit obřízku, a ženy, jimž obřízka reálně hrozí, naplňují znaky sociální skupiny. Ve vztahu k výše uvedenému judikátu stěžovatelka zdůrazňuje, že příslušnost k určité sociální skupině může být postačujícím důvodem pro udělení azylu i v případě odůvodněného strachu z pronásledování, které vychází od některých složek obyvatelstva, které nerespektují normy stanovené v zákonech dotyčné země. Samotné stěžovatelce nebyla poskytnuta pomoc organizace bojující s ženskou obřízkou, a to pro nepřítomnost specialisty na tuto problematiku. Další pochybení krajského soudu spatřuje v tom, že jí nebyl doručen rozsudek v její mateřštině a tím bylo porušeno její právo na spravedlivý proces. Stěžovatelka

výslovně uplatnila kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) a navrhla, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou přípustnosti kasační stížnosti. Kasační stížnost podala účastnice řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). Stěžovatelka v ní uplatňuje důvody, jež Nejvyšší správní soud subsumoval pod důvody ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Kasační stížnost je tedy přípustná.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem, jehož výklad provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech:

- 1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu.*
- 2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně.* Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.
- 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.
- 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.*

O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud:

- a) Krajský soud ve svém rozhodnutí *nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu* a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu.
- b) Krajský soud *v jednotlivém případě hrubě pochybil* při výkladu hmotného či procesního práva.

Po posouzení předložené kasační stížnosti z hlediska výše naznačených kritérií Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatelka v podstatě argumentuje kasačními důvody zakotvenými v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. a namítá, že rozsudek krajského soudu jednak trpí nezákonností z důvodu nesprávného posouzení právní otázky (aplikace ustanovení § 12 zákona o azylu na její případ) a jednak došlo nevyhověním rozsudku ve stěžovatelčině mateřštině k jiné vadě řízení před soudem, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé. Pokud jde o námitku první, tedy o námitku směřující k právní otázce subsumování stěžovatelčiných obav pod obavy z pronásledování z důvodu příslušnosti k sociální skupině žen ohrožených obřízkou, Nejvyšší správní soud konstatuje,

že se vymezení pojmu sociální skupina věnoval již ve své předchozí judikatuře, a to především v rozsudku ze dne 18. 12. 2003, č. j. 6 Azs 45/2003 - 49, a zejména rozsudku ze dne 19. 5. 2004, č. j. 5 Azs 63/2004 - 60, publikovaném pod č. 364/2004 Sb. NSS, na nějž ostatně odkazuje i sama stěžovatelka (příčemž z něho pouze vybírá věty pro ni příznivé a ignoruje věty další, pro posouzení jejího případu zásadní). Jelikož napadený rozsudek označuje stěžovatelčiny výpovědi ve vztahu k tvrzeným obavám za nevěrohodné (ona sama tyto závěry v kasační stížnosti nezpochybňuje), lze poukázat i na judikaturu, která po žadateli o azyl jako podmínku možného přiznání mezinárodní ochrany požaduje toliko to, aby svou žádost doložil alespoň vlastní věrohodnou výpovědí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 - 57, shodně též rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 2. 2006, č. j. 60 Az 86/2005 - 30).

K námitce spočívající v absenci doručování rozhodnutí soudu v jazyce žalobci srozumitelném se Nejvyšší správní soud rovněž již vyjádřil, a to v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 5 Azs 52/2004 - 45, publikovaném pod č. 376/2004 Sb. NSS.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na námitky podávané v kasační stížnosti a krajský soud se prima facie v napadeném rozsudku neodchyluje od výkladu předmětných ustanovení podaného v citovaných rozhodnutích. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádný jiný z výše vymezených důvodů pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. dubna 2007

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu